

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΙ»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ
ΑΗΛΙΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
Εβδομαδιαία έκδοση Του
Ιερού Ναού Αγίων Αποστόλων
Πέτρου & Παύλου
Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και
Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄
Τηλ. 2108027738
E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2018 Ζ΄ ΛΟΥΚΑ

ΤΗΣ ΦΩΤΟΦΟΡΟΥ ΣΚΕΠΗΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ
ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

Τερεντίου Νεονίλλης, Ευνίκης και των συν αυτοίς μαρτύρων, Στεφάνου
οσίου του Σαββαΐτου, των εν Ρεθύμνη Τεσσάρων νεομαρτύρων.

Εθνική εορτή επί των νικηφόρων Ελλήνων εν Βορείω Ηπειρώ πολέμω.

Έτος 11^ο Τεύχος 500

1940, Το Έπος της Παναγίας:

Θαύματα και εμφανίσεις της Υπεραγίας ημών Θεοτόκου στο μέτωπο

Μάθαμε όλοι οι Έλληνες να μιλάμε για το έπος του 1940 στα Βουνά της Πίνδου. Είναι όμως έπος των Ελλήνων η έπος της Παναγίας; Από τις διηγήσεις των στρατιωτών που θα ακολουθήσουν θα δούμε ότι ήταν έπος της Παναγίας και σ' Αυτήν έπρεπε οι Έλληνες να αποδίδουμε τιμή όπως μας λέει ένα τροπάριο των αίνων της Αγίας Σκέπης:

Την Αειπάρθενον Κόρην και Θεοτόκον Αγνήν, την των πολεμουμένων, συμμαχίαν και σκέπην, ημών δε εξαιρέτως καταφυγήν, και ετοιμήν βοήθειαν, ανευφημήσωμεν σύμπασα η Ελλάς, μεγαλύνοντες την Σκέπην αυτής. Έπρεπε όλοι οι Έλληνες να γεμίζουμε τις Εκκλησιές μας και να τιμήσουμε την Υπεραγία Θεοτόκο όπως μας λέει το τροπάριο «σύμπασα η Ελλάς».

Ο Τάσος Ρηγόπουλος, πολεμιστής του 1940 γράφει από το μέτωπο:

«Σου γράφω από μία αετοφωλιά, τετρακόσια μέτρα ψηλότερη από την κορυφή της Πάρνηθας. Η φύση τριγύρω είναι πάλλευκη. Σκοπός μου [...] είναι να σου μεταδώσω αυτό που έζησα, αυτό που είδα με τα μάτια μου και που φοβάμαι μήπως, ακούγοντάς το από άλλους, δεν το πιστέψεις. Λίγες στιγμές πριν

ορμήσουμε για τα οχυρά της Μόροβας, είδαμε σε απόσταση περίπου δεκατριών μέτρων μια ψηλή μαυροφόρα να στέκει ακίνητη. Ο σκοπός φώναξε: «τις ει;». Μιλιά δεν ακούστηκε. Φώναξε ξανά θυμωμένος. Τότε, σαν να μας πέρασε ό-λους ηλεκτρικό ρεύμα, ψιθυρίσαμε: «η Παναγία!». Εκείνη όρμησε εμπρός σα να είχε φτερά αετού. Εμείς από πίσω της. Συνεχώς αισθανόμασταν να μας μεταγγίζει αντρειοσύνη.

Ολόκληρη εβδομάδα παλέψαμε σκληρά για να καταλάβουμε τα οχυρά Ιβάν-Μόροβας. [...] Εκείνη ορμούσε πάντα μπροστά. Και όταν πια νικητές ρο-βολούσαμε προς την ανυπεράσπιστη Κορντσά, τότε η Υπερμάχος έγινε ατμός, νέφος απαλό και απλά χάθηκε» .

Ένα θαύμα έζησαν και οι στρατιώτες του 51ου τάγματος στην κορυφο-γραμμή Ροντένη:

Από τις 22 Ιανουαρίου και κάθε βράδυ στις εννέα και είκοσι ακριβώς, το βαρύ πυροβολικό των αντιπάλων άρχιζε βολή εναντίον του τάγματος. Ο ε-κνευρισμός και οι απώλειες ήταν πολλές. Οι τολμηροί ανιχνευτές δεν μπορού-σαν να εντοπίσουν τα εχθρικά πυροβόλα, προφανώς γιατί κάθε βράδυ οι αντί-παλοι τα μετακινούσαν. Η κατάσταση ήταν πιεστική. Ένα βράδυ του Φεβρουα-ρίου ακουστήκανε πάλι τα εχθρικά κανόνια.

«Παναγιά μου, βοήθησέ μας, σώσε μας», φώναξε εντελώς αυθόρμητα ο ταγμα-τάρχης Πετράκης. Αμέσως στο βάθος πρόβαλε ένα φωτεινό σύννεφο και σιγά-σιγά δημιουργήθηκε κάτι σαν φωτοστέφανο και εμφανίστηκε η μορφή της Πα-ναγίας, η οποία άρχισε να γέρνει προς τη γη και στάθηκε σε ένα φαράγγι. Όλοι στο τάγμα μόλις είδαν το θαύμα, ρίγησαν.

«Θαύμα!», φώναξαν και έκαναν το σταυρό τους. Αμέσως στάλθηκε μήνυ-μα στην ελληνική πυροβολαρχία, τα ελληνικά κανόνια βρόντηξαν και λίγο με-τά τα αντίπαλα σίγησαν. Οι οβίδες των Ελλήνων είχαν πετύχει τον απόλυτο στόχο .

«Η πίστη κατά την διάρκεια του πολέμου, το σίγουρο είναι ότι βοηθάει τον δοκιμαζόμενο στρατιώτη. Και η εικόνα της προστάτιδας του φέρνει ελπίδα και αισιοδοξία. ... οι Αρτινοί στο μέτωπο μπροστά στην εικόνα της Παναγιάς δεν φοβόνταν ούτε όλμους, ούτε τις εχθρικές σφαίρες...» .

Ο Ανθυπασπιστής Γκάτζαρος Νικόλαος προς το 1/40 Τάγμα Ευζώνων: «Περί εμφανίσεως της Παναγίας και των δοθεισών μοι υπ' Αυτής εντολών».

«Λαμβάνω την τιμήν να αναφέρω υμίν, ότι χθες Κυριακήν, 2 Μαρτίου έ.έ. και περί ώραν 8ην μ.μ. μετέβην εις τι παρακείμενον του καταυλισμού 2ου Λό-χου Τάγματος Υμών μικρόν ύψωμα απέχον περί τα 300μέτρα, χάριν περιπά-του, αισθανθείς την ανάγκην κινήσεως. Μία μυστηριώδης δύναμις ωσάν να με ώθη προς τα εκεί. Ο αήρ έχει ήδη παύσει να φυσά και ο ουρανός ήτο αστερόης.

Κατά την επιστροφήν μου εις την σκηνήν, δεν έχω αριθμῆση 10 βήματα, ὅτε αιφνιδίως ενεφανίσθη εμπρός μου και μου ανέκοψε τον δρόμον μία γυνή μαυροφόρα έχουσα σεμνήν, την εμφάνισίν της. Το πρόσωπόν της διεκρίνετο χαρακτηριστικῶς εις το βραδυνό ημίφως. Εἰς το θέαμα τούτο καταληφθεὶς ἐξ ἀπροόπτου, κατ' ἀρχάς ἐξεπλάγην, κατόπιν ὅμως αυτοστιγμεί συνήλθον ἐκ του τρόμου, ἐπειδὴ ἐγνώριζον, ὅτι πολλάκις ἡ Παναγία ενεφανίσθη εἴτε ὡς ὄραμα, εἴτε καθ' ὕπνον κατὰ τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις του Στρατοῦ μας. Ἐγὼ ὅλως μηχανικῶς ἔλαβον θέσιν ημιγονυπετή, ἵνα ἀσπασθῶ την δεξιάν Της. Ἐκ της συγκινήσεως οἱ οφθαλμοὶ μου ἐδάκρυζον, οἱ πόδες και τὰ χεῖλη μου ἔτρεμον ἐπὶ πολλήν ὥραν. Ἦκουσα νὰ ομιλή: «Εἶμαι ἡ Παναγία. Μὴ φοβείσαι παιδί μου, εἶπε! Ἐγὼ ενεφανίσθην νὰ σου εἶπω τρεῖς λόγους, τους οποίους νὰ μὴ λησμονήσης:

1) Ο παρῶν πόλεμος ἐκηρύχθη ἀπροκαλύπτως και ἀναιτίως ὑπὸ της Ἰταλίας ἐναντίον της Ἑλλάδος. Θελήματί μου ἡ Ἑλλάς θὰ ἐξέλθῃ τούτου νικηφόρος.

2) Ο πόλεμος οὗτος ἐκηρύχθη ἐναντίον της Ἑλλάδος, ἵνα γνωρίσῃ ὁ κόσμος, ὅτι ἀφορμὴ τούτου εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις του ἐκ της Χριστιανικῆς θρησκείας, καθ' ἣν ὕβριζεν, ἐβλασφήμει τὰ θεῖα της και ἐρρεπε πρὸς τον ἐκφυλισμόν και την ἀκολασίαν και οὕτως συμμορφωθῆ, ἵνα μάθῃ ὅτι ὑπάρχει και προῖσταται ὁ Θεός. Τρανῶτατα δε τεκμήρια της ὑπάρξεως ταύτης εἶναι τὰ συχνὰ θαύματα των Ἁγίων της Ἐκκλησίας του Χριστοῦ.

3) Ἐπρεπε νὰ μάθῃ ὁ κόσμος, ὅτι ὁ δίκαιος πάντοτε ὑπερισχύει της βίας. Ἀνάφερε, λοιπόν, τὰ ἅπαντα και ἐγγράφως εις τον Διοικητήν σου, ἵνα μὴ πτοηθῆ πρὸ οὐδενὸς κωλύματος, καθότι ὑπὸ την προστασίαν Μου ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός θὰ νικήσῃ!».

Μεθ' οὗ ἐν τῇ ἐξαφανίσει Της οἱ οφθαλμοὶ μου ἐθαμβώθησαν. Ἐν τέλει συνήλθον ἐν μέρει και κατηνθύνθην ἀμέσως εις την σκηνήν ὑμῶν, ὅπου ἐξῶθι ταύτης ἀνέφερον ὑμῖν τὸ συμβάν προφορικῶς. Μετὰ ἀπὸ την εμφάνισιν αὐτήν, ὅλοι μας οἱ στρατιῶτες ἐδώσαμε τον φτωχὸ ὄβολόν μας και με προθυμίαν κτίσθηκε στο μέρος αὐτό ὁ ναός της Παναγίας.

Ἐνας στρατιωτικὸς ἱερέας λέει τὰ ἐξῆς:

Λίγο ἀργότερα, συγκεντρώνεται ὅλος ὁ λόχος. Τους μιλάει μ' ἀγάπη και ἐνδυναμώνει τὸ πατριωτικὸν τους αἶσθημα.

«Σε σὰς ἔλαχε ἡ μεγάλη τιμὴ, νὰ ὑπερασπίζετε σήμερα τὰ ἱερά και τὰ ὅσια της Πατρίδας μας...».

Τους προετοιμάζει ἀκόμα γιὰ την αὐριανήν Θ. Λειτουργίαν και Θ. Κοινωνίαν. Τὰ παλικάρια ἀποθέτουν στα πόδια του Ἐσταυρωμένου ὅτι βάραινε τὴν νεανικὴν τους ψυχήν. Τὴν ἄλλη μέρα πρωί-πρωί, ετοιμάζονται γιὰ τὸ Ἱερό Μυστήριον.

-Να πάμε στο ξέφωτο, λέει στο Λοχαγό ο π. Αλέξιος. Εκεί θα είμαστε ασφαλείς.

Ο αξιωματικός τρόμαξε.

-Όχι πάτερ μου, θα γίνουμε στόχος στα αεροπλάνα. Είναι πολύ επικίνδυνο. Να μείνουμε εδώ, ανάμεσα στ' αντίσκηνα.

Όμως παράξενο, ο πατήρ Αλέξιος δεν υποχώρησε. Αρχισε η Θ. Λειτουργία. Πλησίαζε να τελειώσει. Λίγο πριν τα παλικάρια προσέλθουν στο Ποτήριο της Ζωής, φάνηκε στον ορίζοντα ένα σμήνος από εχθρικά αεροπλάνα.

«Θεέ μου», προσευχήθηκε σιωπηλά ο ιερέας, «πρόλαβε το κακό, μην πάρω στο λαιμό μου τόσα παλικάρια».

Τ' αεροπλάνα έφτασαν και άρχισαν μανιακά να βομβαρδίζουν τ' αντίσκηνα. Στο ξέφωτο απλώθηκε ένα λευκό σύννεφο, που σκέπασε τα πάντα. Τις στιγμές αγωνίας διαδέχτηκαν στιγμές χαράς. Ένας λόχος ολόκληρος γονατιστός προσευχόταν πάνω στο χιόνι. Τώρα ευχαριστούσε για την ανέλπιστα σωτηρία του. Ακόμα ευχαριστούσε θερμά τον Πλάστη και Πατέρα του για τον άγιο αυτό λευίτη που του 'χε στείλει, σαν θείο δώρο, για να του συμπαρασταθεί στις δύσκολες αυτές στιγμές του πολέμου.

Όταν απομακρύνθηκαν τ' αεροπλάνα, η Θ. Λειτουργία συνεχίστηκε. Με απέραντη ευγνωμοσύνη στον Θεό πλησιάζουν τα ηρωικά παλικάρια και κοινωνούν. Σε λίγο θα χυθούν σαν λιοντάρια στον εχθρό και θα θριαμβεύσουν ακόμα μια φορά!!!

Γράμμα ενός στρατιώτη στη σύζυγο:

«Δεν θέλω να μου στείλεις φανέλλες και κάλτσες. Προτιμώ να μου φτιάξεις και να μου στείλεις μια σημαία. Στο μέσον της θα βάλεις τον Ντίνο να μου ζωγραφίσει μια Παναγιά της Τίνου. Θέλω να την χαρίσω στον Λόχο μου. Θα παραξενεύεις γιατί δεν με ήξερες για θρήσκο, αλλά από όσα βλέπουν τα μάτια μου, πιστεύω κι εγώ ότι μια θεική δύναμις συντροφεύει τον στρατό μας. (Από την Εφ. «Εκκλησία». Αρ. 24)»

Δεν είναι μόνο μαρτυρίες των Ελλήνων για την Παναγία αλλά και των Ιταλών στρατιωτών και των ξένων μέσων. Από σημειώματα αξιωματικών και φαντάρων: Δεν είναι μόνο οι στρατιώτες μας, που βλέπουν την Παναγία να τους οδηγεί στη νίκη. Ιταλοί αιχμάλωτοι ανακρινόμενοι, κατέθεσαν ότι βλέπουν, από το μέρος το δικό τους μια μαυροφορεμένη γυναίκα να προχωρεί εμπρός από τις τάξεις του Ελληνικού στρατού και να το οδηγεί εναντίον τους.

Μετά από τέτοιες Μαρτυρίες δεν μπορούμε να ομολογήσουμε ότι το έπος του 1940 ήταν έπος της Παναγίας μας αγαπητοί αναγνώστες;